

GAÁL VIKTOR

ARCHE

ISTENEK ALKONYA

Prológus	5
Első Idézés	7
25 920.....	8
Alter-Ego	19
Második Idézés	55
Borderlány	56
Az Őrzők Földje.....	83
Harmadik Idézés.....	100
Életben.....	101
A Felébredtek Útja.....	137
Negyedik Idézés.....	150
Babylon	151
Epilógus	178

A nevem Kai.

Láthatatlan, titkos háború dúl, amelyről csak a beavatottaknak van tudomásuk. Ők viszont érzik. Hallják és szagolják nap mint nap.

Bolygónk egyetlen csata nélkül hódolt be. Az ellenség elferdítette társadalmunkat és vallásainkat, hogy ne láthassuk őket a fátyol mögött. Megégettették velünk boszorkányaink. Őrültekházába zárták látnokaink. Mindent elkövetnek, hogy elrejtőzhessenek.

Időről-időre azonban néhány ember ráeszmél arra, mit tettek civilizációnkkal.

Készülj, mert az éned, a tudatosságod, az egész életed gyökeres változás elé néz. Felejtsd el, aki voltál. Hazugság csupán. Még semmit sem tudsz valós képességeidről.

Még.

A lázadás már tart.

A Föld újra az emberé lesz.

Prológus

Azt mondta nekem egyszer egy boszorkány, hogy aki ír, az nem él, és aki él, annak nem kell írnia... ördögi körforgás, amelyből kitörni kegyetlenül nehéz. Merthogy egész eddigi civilizációnk az írásra épül. A *nem-élők* írásaira. Az ő tudásuk viszont szakadatlanul csak írni tanít; élni egyáltalán nem. Generációk élete veszett el ekképp az átkozott könyvek lapjai között. Azon kevesekről pedig, akik mégis mertek élni, írásos emlék alig maradt; ha maradt is, az a *nem-élők* hibás és félreértelmezett jegyzete csak. Mindaz, amit könyveink nagy büszkén hirdetnek a világról, porhintés csupán. A Bölcsesség valahol egészen máshol keresendő.

Vajon miért van az, hogy a valódi bölcsék soha egyetlen sort sem vetettek papírra? Vajon a Buddhák vagy Jézusok miért nem látták szükségét, hogy végtelen tudásukat lejegyezzék? Tetteikről csak az ügybuzgó tanítványok visszaemlékezései tudósítanak... tökéletes és kusza ellentmondásban egymással, természetesen.

Tudom, miről beszélek.

Ezidáig halott voltam én is.

A változás pillanatok alatt történt, mikor legkevésbé sem számítottam rá – és talán éppen ennek köszönhetően. Egy tökéletesen ismeretlen világban találtam magam, ahol a fejembe gyömöszölt elméletek hátráltattak csak és ahol a világnézetem alapjait meghatározó olvasmányok többsége ostoba fantazmagóriává alacsonyult.

Bemegyek egy könyvtárba, és a polcok levegő-téglákkal vannak megpakolva. Itt-ott izzik csak fel egynéhány jól-rosszul összetapasztott szóláncolat. Közben meg, ha nem vigyázok, elmém rögvest a messzi régmúltba mélyed, ősapáim ősapáinak emlékei gyötrik elmém. Emlékek, amelyeket befogadni is nehéz, nemhogy megérteni.

Ilyenkor érzem át igazán, micsoda öntelt beképzeltség kell ahhoz, hogy egy történész kategorikusan kijelentse, megfejtettük, miről és miként gondolkodtak azok az emberek, akik barlangfestményeiket, kőköreibet és piramisait hátrahagyták. Mi, akik a történelem folytatásában élünk, képzeletünket hívjuk segítségül, és saját tapasztalataink alapján festjük meg az elmúlt emberek életét. A legnagyobb veszély, amely a történelem tanulmányozásakor fenyeget, hogy olyan dolgokat vetítünk vissza a múltba, amelyeknek ott semmi helyük nincs... Ugyan miként érthetnénk meg évtízezredek távolának emlékezetét, ha már attól is elborzadunk, hogy néhány évszázaddal ezelőtt önkezével vetett véget életének a szamuráj, a költő pedig boldogan halt hazájáért? Kinek képzeljük mi magunkat, ha már Shakespeare szóvirágait sem értjük, századunk legfényesebb elméi pedig egy kétezer éves könyv üzenetét is félreértelmezik?

Immáron nem az a kérdés, hogy hol kezdődött mindez – hiszen maga a kezdet, az *arche* fogalma is emberi, esetleges – hanem, hogy meddig mehetünk el, meddig szabad aláereszkedni a múltnak kútjába? Hol és mikor lépjük át azt a határt, ahonnan nincs visszatérés?

A valóságot a maga teljességében megtapasztalni... veszélyes dolog. Tömegek vesztették eszüket tőle és ezrek örülnek meg miatta a mai napig. Nincsenek felkészülve rá. De ki is készítené fel őket? A mesterek rejtőzködni kényszerülnek. Az emberfaj egykoron volt ereje elkorcsosult, a lehetőség mélyen szunnyad génjeinkben.

De meddig?

Meddig még?

Amíg kinn a hóvihar őrült erővel ostromolja a hegyormokat, befagyott tengerszemeket repeszt és házmagas hótorlaszokkal zárja le a hágót, addig én tűzzel álmodom. Izzadságban úszva ébredek az éjszaka kellős közepén, holott a kandallóban már kihunyt a parázs. A valóság mintha szétolvadna körülöttem, hatalmába kerít az az érzés, hogy valójában nem is létezem – egészen pontosan mintha ez az ember, aki én vagyok, sosem létezett volna, illúzió lenne csupán. Mintha a név, az emlékek és a személyiség ugyanolyan halomba hányt kacat lenne, mint a hegymászó-felszerelések a szoba sarkában.

Ahogy testem lassan magához tér, sorra ütnek be a valóság jelképei: szívem hevesen zakatol; orromban ütemesen áramlik a levegő; megmozdulok, és feltépi sebeimet a fájdalom.

Nagyon is életben vagyok.

Nem hagy azonban nyugodni a tény, hogy azon túl, amit *nem-élő* elődeink fizikai valóságnak kiáltottak ki, ott vár ránk az a hatalmas ismeretlen, amivel legtöbben haláluk pillanatában szembesülnek csak. És hogy hiába ébredtem fel én, amíg az emberiség továbbra is évezredes rémálmát alussza.

Hosszan fekszem az ágyban, hallgatom a szél süvítését a kőfalakon túl.

Mellőlem, a másik hálózsákból, nyugodt, ütemes szuszogás jön csak. Keserűen elmosolyodom. Miközben odalenn a hegyek lábánál átláthatatlan összevisszaságban kavarnak a jövőnket eldöntő sorsfonalak, ő békésen szendereg. Mi sem természetesebb. Mintha nem a lelkünk veszte lenne a tét.

Már dereng a felhők mögött a hajnal, mire végre újra elnyom engem az álom.

Első Idézés

Pusztító tűzeső után vagy.

Az égből pernye hull, a föld fénytelen füstoszlopokat ereszt. A talpad alól zsarátnok hője árad. Árnyékod indigókéken tapad a talajhoz. Körülötted romok, ameddig a szem ellát. Összedőlt házak, felégetett földek, és igen, halottak mindenütt. A tetemeket azonban hevesen verdeső tollrengeteg lepi el, csak néha villan elő egy-egy csont fehérje, ahogy a madarak egymást tépik a legjobb falatokért.

Az ég felé fordítod tekinteted.

Mély, orgonazúgáshoz hasonlatos hang hasítja ketté a messzeséget, sötét árnyék vetül le rád. Meredten nézel fel, tanúja leszel annak, ahogy az alak hátából csápok nyúlnak szerteszét, idegesen tekeregve borítják be lassan az egész eget. A monstrum közepéből egy hidegen izzó tekintet figyel.

Lesütöd pillantásodat.

Ekkor veszed észre, hogy a hátad mögött egy gyerek bújik meg, szorongva kapaszkodik ingujjadba, miközben ki-kitekint mögüled. Érthetetlen módon a hamut kezded el túrni a cipőd orrával. Ábrákat rajzolsz, emlékezni próbálsz... valamire.

„Elég volt, Suméria szülötte!”, hallatsz az égből. „Add meg nekem jogos jussomat!”

Körbenézel. Rajtad és a gyereken kívül sehol senki, csak a halott romok mindenütt. A jelenés hozzád beszél.

„Add meg, ami engem illet, sumériai!”, dörgi az ég. „Hová rejtetted el?”

A gyerek nem bírja tovább, sírni kezd.

A lény az égben mintha csak erre várt volna. A csápok felétek indulnak mind.

Ajkad ekkor szóra nyílik, de beszélni nem te beszélsz: a szavak fényként jelennek meg szádban, a lény zavartan összerezzen. Elmédben a következő szó tudatosul:

'ANUNNAKI'

25 920

A nyomozók ketten voltak.

Egy késő őszi napon történt, mikor száraz hidegségbe merevedik az évszak, egykedvű rezzenetlenséggel múlnak a napok. Jó fél hónapja nem esett; egy tíznapos, a hegyekben töltött túra fáradalmait pihentem ki éppen. Akkor már második hete vezette a slágerlisták élét a *Babylon* együttes 'Circle of Truth' dala.

Egyikük északról, a másik viszont délről érkezett. Ezt onnan tudom, hogy félgömb alakú házamnak négy bejárata van, egy-egy az égtájak szerint. A tölgyfa alatti asztalnál ülve már messziről láttam, ahogy a délről jövő a völgyben kaptatott fölfelé. Jó százméternyi távolságot tartva megkerülte a házat, majd bevárta társát, aki északról, egy ezüstszürke kocsival hajtott végig az otthonomhoz vezető földúton.

A közelben legelésző két ló kíváncsi tekintette egészen a házig követte őket.

– ...mi a francért akarna bárki kiköltözni ide a világ végére... – sodort oda hozzám egy mondatfoszlányt a szél. A ház négy bejáratát záró ajtók éppen nyitva voltak, inkább én öltöttem fel a hideg ellen. Fontos, hogy a tölgyfa érezze a közelgő telet, ne essen ki a természet körforgásából. Az ajtók boltozatos átjárókra nyílnak, amelyek az épület közepén lévő udvarra vezetnek, az ott álló tölgyfához. Az épület szobáiba onnan középről lehet aztán bejutni. Hosszan méregették az építményt, mielőtt elindultak volna befelé. Mindketten ballonkabátot viseltek. Egyikük vékony dossziét tartott a kezében.

Az ölemből az asztalra raktam a laptopot, de nem álltam fel, megvártam, hogy ők jöjjenek be hozzám.

– Doktor Nolan! – kiáltotta egyikük, majd, mivel csengőt nem talált, kopogtatni kezdett az átjáró falán. – Doktor Nolan!

– Nolan. Vagy még inkább Kai – kiáltottam oda nekik. – A doktort hagyjuk.

A nyomozók, már jóval céltudatosabban, hangom irányába indultak. Ahogy kibukkantak az északi átjáróból, jól látszott az arcukon, hogy *nem erre*, nem egy tölgyfa alatt üldögélő harmincéves, farmenadrágos fazonra számítottak a ház közepén.

Felálltam, kezet nyújtottam nekik.

– Langley őrnagy vagyok – mutatkozott be a délről érkező. Nálam valamivel idősebb, szeplős, vörös hajú férfi volt. Ahogy végigmértem, elsőre annyit sikerült megállapítanom róla, hogy nagyon komolyan veszi a munkáját, csak ritkán mosolyog, családos ember és utoljára tizenöt éves korában kérdőjelezte meg a társadalmi normákat.

– Stoppard. Őrnagy. – rázott velem kezet a társa, nála jóval lazább stílusban. Testes fickó lévén már a házhoz vezető enyhe kaptatótól is hevesen szuszogott. – Hallja, mire megtaláltuk magát! Ezek a kiejthetetlen nevű települések errefelé...

– Dolgeuiuiui... – ingatta a fejét Langley őrnagy.

– Dolgellau – segítettem ki. – A dupla L-t 'tl'-nek ejtik.

Stoppard nagyot horkantva megköszönte a torkát. Miközben a gondolatait igyekezett összeszedni, vágyakozva bámulta a hátam mögött álló székeket.

– Na mindegy, nem ezért vagyunk itt – próbálta meg visszanyerni a kezdeményezést. – Dr. Wojecki, az Elmegyógyintézet doktora irányított át minket magához.

Felvontam a szemöldököm. Dr. Wojecki elismert hipnóziskutató és terapeuta volt, gyakran kérték a segítségét különféle bűnügyi nyomozások során. Egyszer heves vitába

keveredtem vele a pszichiátriai betegségek kategorizálását illetően, amely vitát a mai napig sem zártunk le. Különös, hogy éppen hozzám irányította a rendőröket – először arra gondoltam, így akart bosszúságot okozni nekem.

– Nocsak – igyekeztem elnyomni a szám szegletében bujkáló mosolyt. – És mi lehet olyan fontos, hogy személyesen kellett idejönniük a Városból? Elvégre nemcsak a telefont, de az Internetet is feltalálták már – böktém az asztalon heverő laptopra.

Látszott, hogy a nyomozóknak nincsen ínyére a modorom. Stoppard újra felhorkant, Langley viszont nem vette a lapot, aprólékos magyarázatba kezdett:

– Azért vagyunk itt, Mr. Nolan, mert velünk kell jönnie. Ha igaz, amit Dr. Wojecki mondott, akkor ez a maga szakterülete. Vandálok törtek be a Történelmi Múzeumba, valóságos hajtóvadászattá fajult az eset, és, és néhány emberünk... hogy is mondjam... többé nem önmaguk... Az orvosok is értetlenül állnak az eset előtt. Mintha megőrültek volna, illetve mégsem. Eszüket vesztették.

– Vagy a lelküket, még inkább – fűzte hozzá Stoppard sokatmondóan.

– Amikor előkerültek, kifejezéstelen arccal merednek maguk elé – folytatta Langley őrnagy. – Általában járókelők találtak rájuk, egy-egy félreeső sikátorban. És nyomokban sem emlékeztetnek eredeti önmagukra. Beszélni is képtelenek, némelyikük a nevére sem hallgat. Tudnia kell, hogy kemény, edzett férfiakról van szó. Nagy tapasztalatú, profi rendőrökről.

– Mintha állattá vedlettek volna vissza – foglalta össze Stoppard.

– Állattá, igen – bólintott Langley. – És se a terápia, se a gyógyszeres kezelés nem segít.

Felváltva méregettem hol az egyik, hol a másik nyomozót.

Nem siettem a válasszal.

A beállt csönd kezdett kényelmetlen lenni, látszott, arra várnak, reagáljak már végre valamit, ha mást nem, hát kezdjek el tiltakozni, hogy aztán közölhessék, de igenis velük kell mennem. Mivel azonban ez nem következett be, nekik kellett megtörniük a csendet:

– Néhány helyszínen különös ábrákat találtunk a földre festve – nyújtotta át Langley a kezében lévő dossziét. – Néhány jelet asszír rovásírásként azonosítottak be a szakértőink, de azon kívül, hogy valamiféle szertartáshoz használta őket, nem jutottunk többre.

A dossziéból előkerülő fényképek a Város aszfaltjának kiragadott részleteit tárták elé. Utcák, koszos betonpadlók, csempézett fürdőszobák. A felfestett ábrák mind idéző-körök voltak. De nem abból a fajtából, amikkel ostoba kamaszok szoktak szórakozni. Nem önkényesen egymásra hányt jelek halmaza nézett vissza rám, hanem egy kidolgozott, bejáratott rendszer.

– Először is, nem asszír – állapítottam meg. – Sokkal régebbi. Sumér.

– Részemről egykutya – vontam meg a vállát Stoppard. – Akár szuahéli is lehet, csak hozza helyre az embereinket.

– Mármint vizsgáljam meg őket – rendeztettem ráérősen a nekem nyújtott fényképeket.

– Pontosan – bólintott Langley őrnagy. – Természetesen honorálni fogjuk a fáradozását.

– Természetesen. – Ledobtam a fotókat az asztalra. – De még ezeket is átküldhették volna Interneten.

– Na igen – horkantotta Stoppard. – A hajtóvadászat során elfogtunk egy fiatal nőt.

– A pszichiátereink nem tudnak kezdeni vele semmit, egy örült elmebeteg, azóta nyugtatózzák – tudálékoskodott Langley.

– Teszteredmények? – kérdeztem. – Diagnózis?

– Még nincs kész, de megszerezzük – hadarta Langley.

Mindhárman az ősi ábrákat kezdtük vizsgálni. Keresztbe font karral dőltem az asztalnak. Késő délutánra járt, kezdett lehűlni az idő, a nap már eltűnt a hegygerinc mögött. Eljártam a gondolattal, hogy abba hagyom a gyerekes szórakozást, nem idegesítem őket

tovább, inkább törvénytisztelő, normális polgár módjára viselkedem és legalább egy teát felajánlok nekik, ha már kiszenvették magukat ide azért, hogy velem beszélhessenek.

A lefényképezett ábrák azonban nem hagytak nyugodni. Olyan jelek köszöntek vissza rám, amelyekkel eddig csak egyetlen helyen találkoztam...

– Mit tudnak nekem mondani erről a nőről? – kérdeztem, igyekezve palástolni a hangomban feszülő izgatottságot. Stoppard tekintetébe fúrtam a szemem.

A nyomozó állta pillantásomat. Most először, enyhe fölényességgel, elmosolyodott:

– Talán nézze meg ezt.

Stoppard egy újabb fényképet helyezett elém az asztalra. A kép egy pszichiátriai kórteremben készült... a háttérben egy fehérre mázolt vaságy kerete, a vaságyhoz szíjazva pedig egy zöld hálóinges, fiatal nő, aki helyzete ellenére dölyfös vadsággal nézett a kamerába, a fényképen keresztül pedig énrám. Feltűnt, hogy hosszú, barna haja jobb oldalt egy tenyérynyi csíkban ki volt borotvált; az elmeógyógyintézetben elkövettek ostobaságokat, de nem ilyenfélét. Tekintetében cinkos bizonyosság.

– Csak nem ismeri őt? – kérdezte Stoppard, aki végig résen volt, nem kerülte el figyelmét az arcomon átsuhanó zavar.

Felpillantottam.

– Enuki – tört fel belőlem a sóhaj.

...

Valaha, nem is olyan rég, egy pisztolygolyó átütötte egy könyv majd egy nő testét, olyan jövő elé állítva egy alig-feleszmélt fiút, amelyet ellenségei sem kívántak volna neki. Hogy nem örült bele a valóság iszonyatába, az csak egy öregasszony pofonjának volt köszönhető – Chieko még ekkor is pontosan tudta, mi a teendő, hírhedten szenttelen ázsiai nyugalomával ellentmondást nem tűrve terelgette vissza Kai-t az életbe.

Saját útja nem lévén a fiú az öregasszonnyal tartott; hamarosan Ázsia forgatagában, majd nem sokra rá Amerika országútjain találta magát. Találkozások arra vetődő beavatottakkal, megvilágosult mesterek látogatásai... Chieko láthatatlan áramlatokat követett, érthetetlen módon mintha mindig a megfelelő időben érkeztek volna a megfelelő helyre. Ennek köszönhetően olyan szertartásoknak vált részesévé, amelyekre legvadabb álmaiban sem gondolt volna. Indián sámánokkal táncolta körbe a szent tüzet... szufi misztikusok ráolvasásai és révülete sodorta magával... jógimesterekkel ült naphosszat a datolyafák árnyékában... New Orleans-i woodoo vajákosok kacsintottak össze Chieko-val, mikor bemutatta nekik a fiút... a legkülönösebb pedig az volt, hogy mintha mindenhol ugyanaz az alig hallható susmus jött volna, egy öröktől fogva létező üzenet, amit öntudatlanul adnak egymásnak tovább a generációk.

Évek teltek el így.

Világgá egy haldokló Kai ment, visszatérni... vissza én tértem. Fülemben az egész bolygó zsvivájával, bakancsomon húszezer mérföld porával csak bámultam kábán a Várost, ezt az ismerősségében ismeretlen monstrot, amelyhez már nem fűzött semmiféle kötelék. Szívemben még elevenen élt a bosszú – fejemben viszont már ott kavargott mindaz a tudás, amelyet Chieko és a világ énrám zúdított.

Változni akartam.

Chieko, akit útja sodort tovább magával, csak egy papírcetlit hagyott hátra nekem, rajta két sor, egy név és egy cím. A cím egy régi antikváriumé volt, amely képes volt megkapaszkodni a Város folyamatosan változó utcafrontján, nem tudták megölni a gombamód szaporodó, jellegtelen és lelketlen könyvesbolt-hálózatok. A kirakatból gyerekkorom elveszett mesekönyvei mellett feslett-szakadozott, sárgálló lapú régiségek néztek vissza rám. Mikor lenyomtam a rézkilincset és benyomtam a vörösre festett ajtót,

csengő csilingelt, a pult mellől pedig egy körszemüveges, kopasz indiai öregember nézett vissza rám.

– Chandra Gar? – azonosítottam be a papírcetlire írt név gazdáját. – A nevem Kai Nolan. Chieko Shirakoi küldött.

– Valóban? – Chieko nevére az öreg felkapta a fejét, megigazította a szemüvegét, úgy mért engem végig. Enyhe akcentussal beszélt, vékony, mókás hangon. – És mi járatban van erre felé a fiatalúr?

– Most érkeztem vissza a Városba. Munkát és szállást keresek.

– Nocsak... – Az öreg hümmögni kezdett, újra végigmért. – Nem mindennap küld hozzám valakit az én barátosném... Lássuk, miféle munka akad erre felé...

Ha nem Chieko küldött volna, biztosan utamra ereszt, hiszen egymaga is jól boldogult a könyveivel. Így viszont maga mellé vett, az én dolgom lett a könyvek rendszerezése és részdőben a vevők kiszolgálása. A fizetésem szinte semmi sem volt, éppen elég ahhoz, hogy ne halljak éhen. Aludni az első hónapokban a könyvespolcok között aludtam, egy összehajtható kempingágyon, mosakodni meg hátul, a raktárban lévő mosdónál tudtam. Chandra Gar maga ajánlotta fel a lehetőséget, nekem meg pénzsűkében jól jött az ajánlat. Kóborlásaink során sokkal mostohább körülményekhez is hozzá kellett szoknom.

A sors fintora volt, hogy éppen egy antikváriumnak köszönhetően sikerült megvetnem a lábam a Város őrült rohanásában. Ezt követően Gond nélkül felvettek az egyetemre, antropológiát és pszichológiát hallgattam. Abban reménykedtem, a tudomány segít megszerezni a felhalmozott tapasztalást és letisztázni a megsejtett bölcsességet... de tévednem kellett. Sikerült viszont nyitottnak maradnom, a professzorok nem tudták rám erőszakolni bekorlátozott látásmódjukat. Ugyanakkor új viszonyítási pontokat kaptam, kelet és nyugat, múlt és jelen, *mythos* és *logos* énbennem adtak egymásnak találkozt.

Egyetemi éveim alatt még sokáig dolgoztam Chandra Gar-nak, ámde feladatköröm egy fél év után igencsak megváltozott.

– Van kedved pénzt csinálni? – kérdezte somolyogva. – Nem árulok zsákbamacskát, nem veszélytelen a dolog, de ha van eszed, márpedig neked van, semmi gond nem lehet.

Érdeklődve, de ugyanakkor óvatosan hallgattam az öreget, miközben igyekeztem szem előtt tartani, hogy Chieko sosem akarna nekem rosszat.

– Hallgatom – biccentettem.

– A munka nagyon egyszerű. Elmész és elhozol nekem egy könyvet Itáliából. Te oldod meg, hogyan, csak hétvégéig itt legyen. – Chandra Gar két borítékot nyújtott át nekem. A kisebbik a fizetésem volt, és abból is egy évig jóllakhattam volna. Ekkor értettem meg, az öreg az eddigi hónapokban csak azt tesztelte, megbízhat-e bennem.

Utamat elmellőzném, mert minden volt, csak éppen kalandos nem. A megjelölt címre érve egy aranyozott imakönyvet nyújtott át nekem egy szűk szavú szerzetes: a tenyéryni irat legalább ötszáz év szagától volt terhes, és valamiért az volt a gyanúm, hogy hiányolni fogják még a Vatikánban.

Az elkövetkező években látszatra az egyetemisták ártatlan életét éltem, heti egy-két napra kisegítettem az öreget az antikváriumban... egy-két havonta azonban Chandra Gar félrehívott, hogy aztán csempész-utamra indulva Európa leghírhedtebb régiségkereskedőit látogassam sorra, görög kolostorokban és arab bazároknak egyezkedjek, és a repülőúton hazafelé tanuljak a vizsgáimra. Lebukni sosem buktam le, a vámosoknak pedig fogalmuk sem volt, miféle felbecsülhetetlen értékű könyv-matuzsálemeket viszek át az orruk alatt. Néha megpróbáltak olcsó hamisítványokkal megtéveszteni, de ez sosem sikerült. Az Őskönyv minden mással összetéveszthetetlen szaga egy életre beleégett az emlékezetembe, szó szerint kiszagoltam a hamis könyveket.

Hogy Chandra Gar mit csinált a neki leszállított kódexekkel, azt sosem kérdeztem, elég volt nekem annyi, hogy gazdag gyűjtőknek adta tovább, valószínűleg jó áron. Arra, hogy sejtett-e bármit is az Őskönyvvel való kapcsolatáról, sosem derült fény. Ahogy tudását is mosolya mögé rejtette, úgy erről sem kérdezett soha.

Beilleszkedni sosem tanultam meg, de nem is akartam. Mit adhat az egyetemi bulik, a koncertek és lerészegedések világa annak, aki az összes kontinensen megfordult már és aki minden reggel úgy kel fel az ágyából, hogy meg kell ölnie Franklin S. Wilkins ügynököt?

Ennek fényében az sem meglepő, hogy bár összekerültem néhány nővel, egyik affér sem tartott tovább néhány hónapnál, nem volt mit adniuk nekem, én pedig nem tudtam és nem is akartam megnyílni nekik.

A hívás csak sokkal később jött, a diplomám megszerzése után, mikor az egyik napilap hasábjain szembetalálkoztam a Franklin S. Wilkins névvel az 'ÁMOKFUTÓ KÖRÖZÉS ALATT' címet követő sorokban. A volt ügynök múzeumokba tört be, kisgyerekeket tartott túsul hetekig, hogy szertartásaiban segédkezzenek neki. Hiába akarta azonban az egész világot uralni, csak a felszínt kapirgálta, annyit értett a mágiából, mint fazék a benne fővő leves ízéből.

Chieko tudta, hogy nem hagyom, nem hagyhatom annyiban. A karmája elől nem menekülhet senki, hát a legrövidebb útra terelt egy jól irányzott pofonnal. Eddigre már biztonsággal igazodtam el a világban, megvolt a gyakorlatom az információszerzés terén is, a munkámért kapott fizetség meg elegendő szabadságot, mozgásteret biztosított. Amim volt, azt mind Wilkins felkutatására áldoztam.

Wilkinsnek meg kellett halnia. Saját maga döntött önnön haláláról abban a pillanatban, mikor meghúzta a ravaszt, és Angithia élete árán vette el az Őskönyvet... Te is tudod, nem önmagamot igazolom vagy mentegetem.

Megérezte közeledtemet és menekült, de menekülése a veszett vad kínlódása volt csupán. A sötétség már évek óta emésztette őt, és a lelki bomlás bűzét minden világi szagnál messzebből érezni lehet.

Így történt, hogy újra eldőrdült a fegyver és egy évtized múltán bezárult a kör, én pedig az éjszaka leszálltával az amerikai prérin raktam tábortüzet, onnan figyeltem a csillagos égboltot, ott gondolkodtam el azon, hogy a tűzbe vessem-e a birtokomba került Őskönyvet. A lelkem végre könnyű volt, boldog-szomorú, csak a golyó ütötte nyom fáj a borítón. Kiürültem, átmosott a tábortűz hője; az ezermillió csillag fénye, mint megannyi pókfonál, emelt a szférák felé, és még az Őskönyvet bepiszkoló sötétség sem tudott lehúzni.

Már-már a lángokba vetettem volna az írást, amikor a tűz túloldalán egy emberi alak bontakozott ki a sötétségből. Mozdulatai kecsesen nőiesek, de mégis erőt sugárzó; zavarba ejtő mozgás volt ez, mert bárki, aki távolról pillantotta meg, azt hitte először, hogy egy ereje teljében lévő, harminc körüli nő közeledik feléje, és csak mikor közvetlen közelébe ért, vette észre, hogy számtalan ránc barázdálja az arcot, egy jó nyolcvan éves nővel van dolga. Mintha a lélek nem vett volna tudomást az idő múlásáról, vagy még inkább meglátta volna önnön időtlen voltát, nem volt hajlandó meghajolni a kornak, az öntudat gondját viselte a testnek, az pedig meghálálta az odafigyelést. Nyugaton, ahol életük alkonyára az emberek többsége elhasználta testét, jószereivel ismeretlen volt ez a mentalitás... így az ázsiai szempár, ha arra vitte útja, mindig rosszállóan tekintett végig az életük terhe alatt görnyedő ötvenéveseken, a kudarcaik miatt szívbajt kapó negyveneseken, az önnön fontosságukkal eltelt harmincasokon, hogy aztán énhozzám érkezve szóra nyissa száját.

– Én nem tenném – hümmögte Chieko Shirakoi. – Másoknak is szüksége lehet még rá.

Az öregasszony leült, kerített magának egy faágat, azzal kezdte piszkálni a parazsat. Magamhoz öleltem az Őskönyvet, úgy, ahogy Angithia tette annak idején, Chiekot kezdtem

nézni szótlánul. Valahányszor újra találkoztunk, első érzésem az ellenállhatatlan vonzalom volt iránta. Ahogy lassan kiismertem, úgy tartottam őt mind gyönyörűbbnek és gyönyörűbbnek.

Különös kapcsolattá érett a miénk: bár sosem mondta ki, de mintha én lettem volna az utolsó férfi az életében. Gyakran aludtam vele egy sátorban, volt, hogy előttem mosakodott le. Magam sem értettem, mi volt kettőnk között, talán, mintha az unokájává fogadott volna. A lényéből áradó nőiség azonban gyakran zavarba ejtett: a Városban nem ehhez voltam szokva, egy nyolcvanéves nő legfeljebb már csak a fiatalsága roncsát őrizgette körömszakadtáig, de nem ünnepelte így a nemiségét. Chieko Shirakoi volt az egyik leggyönyörűbb nő, akivel valaha is találkoztam.

– Mióta követtél? – kérdeztem.

– Sosem tévesztettelek szem elől, ha ez érdekel. Csak türelmesen vártam, hogy újra rátalálj az útra, amelyen én is haladok.

– Te meg a sejtelmes mondásaid...! – Elszánt mozdulattal tartottam a lángok fölé az Óskönyvet, győzedelmes vigyorral néztem, ahogy a bőrkötés felpúposodik a hőtől.

– Ne szórakozz – legyintett Chieko az ágacskaival, amelynek izzó vége aranszín félkört rajzolt az éjszakába. – Megtetted, a birtokodban a könyv, ne akarj szabadulni a felelősségtől. Azért tart ott a világ, ahol, mert ebben a kuplerájban senki sem mer felelősséget vállalni semmiért. Ha mindenki csak egyvalamiért vállalna teljes felelősséget, egy éven belül kitörne a világbéke.

Leengedtem az Óskönyvet, majd hanyag-dühös mozdulattal a földre dobtam azt.

– Felőlem akár ide is penészedhet, nekem semmi szükségem nincs rá.

– Úgy gondolod?

Persze nem gondoltam úgy, és persze tudtam, hogy vigyáznom kell majd a könyvre. Chieko csak mosolygott.

– Annyi mindent nem tudsz még, Kai, jópárszor végig kell még olvasnod az Óskönyvet, hogy megértsd a teljes üzenetét. Benned ott a lehetőség, ami az egzakt logikával operáló Wilkins-ből hiányzott. A ráció kora leáldozóban. Ez már az intuíció korának hajnala. Fejtsd föl a látszat-valóság szövedékét, értsd meg az Odaátot! Vagy ha te magad kevés vagy hozzá, őrizd meg az írást annak, aki arra érdemes.

– Angithia érdemes lett volna rá.

– Nem – Chieko szelíden énrám pillantott. – Nem, mert nem tudott lemondani róla.

Hallgattunk, tekintetünk hol egymáson, hol a Tejúton átkelő Holdon időzött el.

– Évek óta figyelem melletted azt a különös susmust, ami mintha a háttérből, az emberek tudatalattijából jönne – mondtam öreg barátomnak. – Ott van a legvadabb zulu sámántáncban éppúgy, mint a legszentségesebb buddhista szertartásban vagy újabban a mozivásznakon. Ugyanaz, amit az Óskönyv mond, csak másképp, más formában tűnik fel az üzenet. És mintha minden ember rögtön megértené, csak legtöbben nem akarnának tudomást venni róla, félelemből, lustaságból. De rögtön meghallod a susmust, amint lecsendesíted a Város zaját magad körül. Nem tudom, nem értem még, mi a Titok lényege...

– Tőlem várod, hogy én magyarázzam el neked?

– Nem, egyáltalán nem. Hagyd csak meg nekem a felfedezés örömét. – Elmosolyodtam. – De ne fukarkodj a pofonokkal, ha hülyeséget csinálnék.

– Az a helyzet, Kai, hogy én minden pofonomat odaadtam már neked – válaszolta Chieko. – Megölted Wilkins-t. Visszavetted az Óskönyvet. Innentől a saját kezeden van a sorsod. Ugyanazt az utat járjuk, én legfeljebb saját tapasztalataimat oszthatom meg veled.

Magamhoz vettem az Óskönyvet, végigsimítottam a hol érdes, hol síkosra kopott borítót.

– Annyi mocsok rakódott rá az évezredek folyamán, annyi szenvedést kellett magába szívnia – mondtam. – Miképp tisztíthatnánk meg? Miképp szabadíthatnánk meg végre?

Chieko egyre csak az égboltot nézte, gondolataiba merült.

– Huszonötezer-kilencszázhusz – hűmmögte. – Kilencszázhusz és huszonötezer.

Wilkins halálából csak egy megoldatlanul porosodó akta maradt hátra valahol egy kerületi ügyészség raktárában... a Chieko-val való beszélgetés azonban új gondolatok csíráit szülte meg.

Utam Angithia tölgyfájához vitt, amely eddigre már megerősödött, árnyékában birkák hűsöltek. Először csak néhány órára dőltem le alá, pihenni egyet. A néhány órából aztán egy egész délután, a délutánból este, majd éjszaka lett, és reggel arra ébredtem, hogy elegendő volt a világ zajából, nyugalmat akarok és időt, amelyet az Őskönyvnek szentelhetek.

A földet, amely egykor királyok és nemesek hatalmának alapja volt, nevetségesen olcsón adták, a Chandra Gar-nak végzett munkából futotta a ház felépítésére is, amely üres, puritán szobáival inkább lett szentély, semmint lakóépület.

Sokáig nem vettem elő az Őskönyvet, érintetlenül hevert a házban a számára kialakított, titkos tárlórekeszben. De persze sértődöttségemnél végül erősebb volt a kíváncsiság, felnyílt a borító, és megkezdődött saját múltam és az emberiség történelmének felhánytorgatása, amely végül tudományosnak semmiképp sem mondható cikkeimhez vezetett.

Továbbra sem mondtam nemet, ha Chandra Gar a szolgálataimat kérte, feltéve persze, hogy nem a világban kóboroltam Chieko-val.

Írásaim aztán sokak figyelmét felkeltették. Közhely, ha azt mondom, egyre többen hallják meg azt a bizonyos susmust és igyekeznek megérteni az üzenetet. Így jött a felkérés az egyetemről is, egy haladó gondolkodású professzor úgy döntött, érdekes lenne az összehasonlító vallástant is bevenni a tanrendbe.

Ez két éve volt. Az első órákon alig páran lézengtek, de aztán száz főnél meg kellett húznom a határt. Valami történt Wilkins halálával, amit aztán Chieko szavai tovább mélyítettek bennem. Valami, amire sosem számítottam... Enyém volt a Titok, de néhány alapvető technikán túl nem láttam szükségét használni. Ugyanakkor újabb és újabb rétegeket értettem meg az Őskönyvből, és ahogy kirajzolódott előttem a nagy egész az Ősökrol, Öregekről, Odaátról, immár nem a múlt, hanem a jövő felé tekintettem inkább.

És ekkor sétált be az életembe Enuki.

...

Vagy egy órát ültem a ház közelében lévő sziklaszirt oldalában, kedvenc elmélkedőhelyemen. Emlékszem, tiszta, hideg idő volt aznap alkonyatkor, a völgy száján túl látni lehetett az óceánt. A sziklánál fészkelő sirályok rikoitozva tértek haza a nyílt vízről, fészküket keresték. Ahogy egyre szürkültek a fények, a környező farmokon legelésző birkák bégetése is alábbhagyott. Neonsárga fénycsóváit maga előtt tolva néha elhajtott egy-egy autó a völgyet kettészelő országúton, de azt követően a természet újra visszahullott bölcs öntudatlanságába.

Megvártam, hogy lehűljön a levegő és feljöjjön a Hold, megvártam az alkonyat végét. Pillantásom újra meg újra visszatért a házamhoz, amely a holdsugarakban megfürödve fehér gömbként izzott a völgy sötétjében. A lovaim – Foltos és Tündér – fáradt prüszköléssel készültek az éjszakára, éreztem rajtuk, hogy nem értik, mit keres nálam a két látogató.

A nyomozók, Stoppard és Langley, először a közeli településre, Dolgellau-ba akartak kísélni, hogy aztán még éjjel a Városba induljunk. Mivel semmi kedvem nem volt az éjszakai autózáshoz, ezért lebeszéltem őket róla, odaadtam nekik az emeleti vendégszobát éjszakára. Vacsora után rögvést eltűntek, nem is hallottam felőlük többet.

A hatalmas sziklatömbnek vettem a hátam, és a csillagokat kezdtem el figyelni.

A csillagokat, amelyeket a Városban sosem lehet látni.

Nem csoda, hogy a nyomozók semmire sem jutottak az idézőkörökkel. Hiába jegyezték fel pedáns aprólékossággal, melyik fénykép mikor és hol készült, hiába kérték ki asszirológusaik és szimbólumkutatóik véleményét. Túl racionális ésszel akarták megfejteni azok jelentését – már, ha egyáltalán gondoltak arra, hogy jelenthetnek bármit is, és nem csak 'sátánista pszichopatak' zagyva hókuszpókuszának tartották azokat.

Ezek az idézőkörök trükkös jószágok voltak; nekem is csak mesterem, Chieko Shirakoi mutatta meg értelmezésük helyes rendszerét. A tévedés ott kezdődik, hogy még az okkult tanokkal foglalkozók legtöbbször is meg van győződve róla, hogy maguk az idézőkörök adják a mágiát – holott a körök csak az idéző lelkét készítik fel a szertartásra.

A legalapvetőbb tudnivaló, hogy a körnek ritka esetekben csak kettő, de legtöbbször négy kapuja van: méghozzá észak-déli tájolással, egy-egy kapuval a négy égtáj felé. Ehhez képest a rendőrök össze-vissza irányokból fényképezték azokat, holott a körök külső felére rajzolt égtáj-jeleket még az avatatlan szem is hamar meg tudta különböztetni a többitől.

Az ősi papok és boszorkány utódaik számára ugyanis rendkívül fontos volt, hogy összhangban legyenek a Földdel... de még inkább a Naprendszerrel, és azon túl a világmindenséggel.

Hatezer évvel ezelőtt, amikor a sumér mágiarendszert megalkották, az éjszaka sötét volt a Földön, hihetetlenül sötét. Chieko döbrentett rá, mit is jelenthetett az éjszaka hatezer évvel ezelőtt: a Himalájába vitt, elhagyott kolostorok közé, ahol a legközelebbi falu is százmér földnyi távolságban volt. Ott aztán kiültetett egy hegycsúcsra, és annyit mondott, várjam meg az éjszakát.

Elképesztően sokat tanultam az alatt az egyetlen éjszaka alatt.

Olyan volt, mintha a Föld peremén ültem volna. Ahogy hátradőltem és égne emeltem a lábam, az egyenesen a világűrbe lógott bele. Az égbolt *világított*, a legapróbb kis csillag is ott ragyogott, pusztán szemmel is láthatóan. Mélysége, dimenziója lett: a Hold karnyújtásnyira, a Mars messzebb, de nem elérhetetlenül. A Himalája teljes sötétségében és csöndjében alapjaiban kellett átértelmeznem mindazt, amit addig gondoltam az éjszakai égről. A civilizációnk által lezárt égbolt újra megnyílt nekem, és szinte zenélt a millió mérföld távolságból érkező fény. A Föld pedig, kék golyóbisunk, a sumérok hetedik bolygója, fáradhatatlanul rőtta útját a virágűr végtelenében, óramű pontossággal járta köreit, amelyeket a Nap mozgása végtelen spirállá nyújtott el.

Elmém végessége a Naprendszer határaihoz érve aztán visszarentent, újra a Földre hullt, és immár megigézve bámultam szótlán kísérőnket, a Holdat – azon kaptam magam, hogy akképp nézek fel rá, miként az emberős tehette azt évtízezredek távolában.

– Az archeológusok azért csak ostoba kuruzslásnak tartják a köröket, mert az időből kiragadott képeként vizsgálják azokat – mondta akkor Chieko. – Egy varázskör szerves részét képezi a világmindenségnek. A boszorkány a négy égtáj után a főbb 'erők', azaz a bolygók állását rögzíti, azok szimbólumait vési fel a kör azon pontjára, amelyen túl az adott bolygó elhelyezkedik.

Ha tehát értő szemmel tekintünk egy valódi sumér varázskörre, mintha a Naprendszer pillanatképét látnánk, egy asztrológiai térképhez hasonló, szögeket és szimbólumokat tartalmazó vázlatot. Mert a bolygók állása minden pillanatban annyira egyedi, hogy együttállásokra hosszú-hosszú ideig nem kerülhet sor. Az avatatlanok legtöbbször csak mások ábráit másolták ész nélkül, figyelmen kívül hagyva az asztrológiai változásokat – ami természetesen nem sok jóhoz vezetett.

– A Naprendszer, akárha egy gigászi óramű lenne, tökéletes harmóniában jár a Világmindenség egészével – folytatta Chieko. – Az ember azonban esendő, pillanatnyi lény, káoszban éli le életét. A legegyszerűbb módja annak, hogy megnyíljon és egyé válni a nagy

egésszel, ha a Naprendszerrel hozod összhangba magadat. Vajon az Orion-öv csillagainak fényessége miért egyezik a Gízai Piramisok méretével? Vajon a három piramis elhelyezkedése miért pontos mása a három csillag Tejúthoz viszonyított helyzetének? Akkor még ismerték és használták a Titkos Tudást: Miként az égben, úgy a földön is. De még csak olyan mélyre sem kell ásnod, elég csak az angol nyelvre gondolnod, ahol a hét napjait a bolygók latin és germán neveiről nevezték el: *Moon-day*, azaz a Hold napja, *Sun-day*, azaz a Nap napja, míg a *Thurs-day* Thor-nak, a háború istenének napja, aki a Mars bolygóval azonos, és így tovább...

Chieko néhány percig gyönyörködve nézte a csillagos égboltot.

– Ha elkezded beleásni magad a különféle népek mitológiáiba, előbb utóbb szemet fog szúrni neked egy szám: ez pedig a huszonötezer-kilencszázhusz. Szám szerint ennyi hős lakik a Walhallában, ennyi ideig tart a mayák nagy korszaka, a zsidó hagyomány négyezer és háromszázhusz évben határozza meg a nagyévet, ami az előzőnek pontosan egyhatoda. A sumérok világéve szintén huszonötezer és kilencszázhusz év.

– Ki vette át és kitől? – kérdeztem. – És miért?

– Egyszerű. A Föld, akár egy gigászi bűgőcsiga, pörög kozmikus útján. Miként azonban egy bűgőcsigáé, úgy a Föld forgástengelye is imbolyog körbe-körbe, és egy ilyen imbolygás pontosan huszonötezer és kilencszázhusz évig tart. Az nem is vitatható, hogy az emberiség már hatezer évvel ezelőtt tudott erről: menj vissza a sumér mítoszokig, és mind a tíz bolygót megtalálod bennük, név szerint. Az igazán nagy kérdés a következő: miként jöttek rá és hogyan számolták ki mindezt? De ami még inkább elgondolkodtató: Miért kell ennek ilyen nagy jelentőséget tulajdonítani?

Chieko előszeretettel játszottá ezt: felvetett nekem egy problémát, hogy aztán csak napok vagy hetek múlva válaszolja meg. Azt magamtól is kinyomoztam, hogy ez a Világév adja az asztrológia alapját, a föld tengelye ugyanis a tavaszi napéjegyenlőségek során kétezer és százhatvan év alatt kerül át egy másik csillagjegyre, és hogy mostanság érünk át a halak csillagképéből a vízöntőébe. Az asztrológiát viszont mindig is fenntartással kezeltem – csak azért, mert a kereszténység a halat választotta jelképéül és néhány élénk fantáziájú egyiptomi halként azonosított be néhány csillagot, még nem tulajdonítottam nagyobb jelentőséget a dolognak.

– Van, hogy az Evilág és az Odaát különös összhangba kerül – vetette oda nekem Chieko egy vacsora alkalmával, mintegy mellékesen. – Nem a bolygók miatt, hiszen a fizikai világ is csak vetülete a nagy egésznek. Te nem érezheted, hiszen már ennek során születél, ez számodra a természetes, de a Naprendszer most is egy ilyen összhangban áll. Ti, akik mostanában születtek le, érzékenyebbek vagytok az Odaátra. Ha egy gyermek folyton Mozartot hallgat, nagyobb eséllyel érti maga is a zenét.

– Vagy utálja meg és kívánja a háta közepére – vicceltem.

Chieko azonban csak bólogatott, és ez arcomra fagyasztotta a mosolyt.

– Angithia magára vonta az Ősök figyelmét – mondta hirtelen. – Tudják, hogy az Őskönyv előkerült, és biztos vagyok benne, hogy kutatnak utána.

– Jöjjenek csak.

Chieko a fejét ingatta; nem mondott semmit.

A Naprendszer, eme gigászi óramű, hangtalanul forgott tovább velünk.

Továbbra is az öreg boszorkány körül jártak a gondolataim, eszembe jutott az utolsó napunk. A hegyek között vándoroltunk, mikor az öreg boszorkány egyik délután a szokottnál jóval több tűzifát gyűjtött össze, valóságos máglyát rakott.

– Mire készülsz? – kérdeztem őt.

– Lejárt az időm – biccentett felém. – Gyere. Megtisztelnél, ha végignéznéd velem az utolsó naplementém.

– Ilyen hamar?

Chieko arcán egy rosszcsont kölyök vigyora jelent meg.

– No de Kai, már így is tovább maradtam az engedettnél. Ha te nem kerülsz elő, már rég nem lennék itt.

– Szóval magamra hagysz – sóhajtottam, igyekezve minél hamarabb megbékélni a gondolattal.

– Amire megtaníthattalak, azt már tudod. A többit már magadtól kell megtapasztalnod. Ez már az új világkor hajnala.

Chieko ekkor elhallgatott, csak méregetett engem szótlánul. Tudtam, mondani fog valamit, és a várakozás másodperceiben rádöbentem arra is, hogy olyan fontos dologról van szó, hogy még maga sem tudta, hogyan öntse szavakba.

Végül aztán csak ennyit mondott:

– Készülj, mert mindaz, amit a világról gondoltál, porrá omlik majd.

Csak így.

Ezer dolgot szerettem volna kérdezni, de szótlánul ültük végig az alkonyt. Aztán nagyot sóhajtott, felállt, és felfeküdt a farakás tetejére. Mire erőt vettem magamon és utána mentem, már nem lélegzett; testéből azonban szó szerint áradt az energia, ha tovább vártam volna, a máglya talán magától is lángra kap.

Egy ideig még éreztem a közelségét, gyakran láttam álmaimban, de idővel új, számomra felfoghatatlan dolgok kezdtek el foglalkoztatni őt, messzire sodródott, feloldódott, csak néha köszönt vissza rám, egyre ritkábban.

Vajon mi lehet az, amire nem tudott és nem akart megtanítani?

A házba visszatérve lámpát gyújtottam, leültem Angithia tölgyfája alá, és nekiláttam időrend szerint sorba rakni az asztalon hagyott idézőkörök képeit.

Az előttem heverő varázskörök alkotója nem holmi kuruzsló volt, értette a dolgát, a bolygók szimbólumai a megfelelő helyen voltak minden egyes körön. Ez alapján egy csillagászati program segítségével már időrendi sorrendbe tudtam rakni a fényképeket. A rendőrok dátumozása természetesen sehol sem egyeztet, hiszen legtöbbször véletlenszerűen akadtak rá a varázskörökre. Kiderült viszont, hogy a legelső szertartásra másfél hónapja került sor, és hogy ezt követően hét- illetve nyolcnaponként jött a következő. Illetve a harmadik-negyedik kör között tizenöt nap telt el – valószínűleg azonban csak azért, mert egy helyszín hiányzott, arra még nem akadtak rá a rendőrok.

A tájolás és a bolygók 'behívása' azonban csak az idézőkör alapja volt.

Ezt követően a védőrúnák és a segítő szellemek hívójelei kerültek fel rá. Ezeket már a szertartás során vésti fel az idéző. Abdul Alhazred, az *Al Azzif* írója például különösen rigolyás volt ilyen téren, mindig és mindenhová felrakta az összes létező védőrúnát, meghívta az összes elérhető szellemet. Pszichológiai szakzsargonnal élve akkut üldözési mániában szenvedett – de hát mit várjunk egy hetedik századi szerencsétlen arabtól, aki hiába lelte meg az Őskönyvet és másolta le annak már akkor két és félezer éves formuláit, még élete alkonyán is csak kapizsgálta azok jelentését, kísérletezéseivel pedig olyan erőket szabadított a világba, amelyek azóta is itt kísértének.

Ekkor ért a második meglepetés. Egy darab védőrúnát sem találtam a varázskörökön. Segítő szellemeket meghívásának jeleit, a szertartást beteljesíteni, vagy tucatnyit, védőrúnát azonban egyet sem.

Olyan ez, mintha valaki vérző sebekkel szánt szándékkal ugrana be a cápák közé, vagy direkt kapcsolná ki a számítógépén a vírusvédelmet. Ne feledjük, ilyenkor csak az a valóság számít, amelyben az idéző él. Ha pedig valaki direkt hagyja le a védőrúnákat, az minimum megunta az életét, direkt hívja ki a sorsot maga ellen. És még ha mindez csak a boszorkány

képzeletében történik, akkor sem mindegy. Hiszen a képzelet, különösen, ha őrülettel párosul, rémisztően fertőző tud lenni – miként azt Angithia, a drága, nemegyszer bebizonyította nekem.

Ahogy az ábrákat néztem, mintha egy csillogó-fekete, ragadós és nyúlós örvénybe meredtem volna bele, húzott, vont maga felé. Miként a tibeti szimbólumrendszert sem kell értenünk ahhoz, hogy egy mandala kifejtse ránk hatását, úgy az idézőkörök is tudat alatt hatnak, elég rájuk néznie valakinek, és a formák, szögek, alakzatok máris befolyásolják az elméjét.

Lefordítottam az ábrákat, és csak meredtem a számítógép monitorjának izzó négyszögére. Kezdett későre járni, a sötétség a négy fal közé zárta a világot, magam voltam csak a tölgyfával a csöndben.

Felálltam az asztaltól, a fényképekét, a szőke nő fényképeiért nyúltam, és a tölgyfa tövébe ültem, a törzsének támasztottam hátamat. Ahogy a nő elfogásakor készült képeket forgattam, egyszerre voltam boldog és szomorú. Akaratomon kívül máris részesévé váltam egy csúnya és veszélyes játszmának.

– Mibe rángatott bele ez az őrült nő? – tettem fel a költői kérdést a tölgyfának. Fepillantottam; az ágak rezzenéstelenül borultak fölém. Az üvegkupolán túlról a Tejút ezermillió csillaga leste, ahogy a tölgyfa kérgére helyeztem tenyeremet. Minden repedést és minden ágacsokát behunyt szemmel is megtaláltam volna akár; elvégre én neveltem fel őt, én gondoztam, védtem és óvtam annyi éven át.

– Mibe rángattál bele, Enuiki?